

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν συγγραμμά, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 22 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 8

Μεσολογγίτικα, Χολὼν Διάβολοι καὶ Λάτριδα τοῦ Ὁραίου — ἡ Δημοσημῆρη μετὰ τὸ Νευροσπαστὸν, Ἑλληνικὸν Ἐδαφος, Πικραμένην Καρδίαν καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ὁ Χιακὸς Ὁρίζων μετὰ τὸν Χιακὸν Ἀνεμόν, Χιακὴν Ἀγροῦσαν, Πρόδικον τῶν Χίων καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν — ὁ Ἀριόβολος Ὁρις μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀκανθολίδα, Χιονισμένην Κορυφὴν καὶ Μουσσοῦδα — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μετὰ τὸν Ἴον, Ἀλκωνίδα καὶ Δημοσημῆρη — τὸ Ἄνθος Ἑλπίδος μετὰ τὸν Τυδέα — ὁ Διαβολογιατρός μετὰ τὴν Νεραΐδαν τῶν Σπετειῶν, Ἀκτὴν τῶν Σπετειῶν, Ἀδρὴν τοῦ Παρνασοῦ καὶ Ὀνειροπόλον Φεγγῆ — ἡ Πειραιήκη Νῆξ μετὰ τὴν Ἰετάρ, Δημητρίον τὸν Φαληρέα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Δημοσημῆρη καὶ Ἀστὸν τῆς Ἐρήμου — ἡ Κάκκη μετὰ τὸν Κεντρί, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Ἀμαρυνίδα καὶ Νεραΐδαν τῶν Σπετειῶν — ὁ Ἰσπότης τοῦ Μεσαίου μετὰ τὴν Βλαχοπούλαν, Θερινὴν Βροχὴν, Πειραιήκη Νύκτα καὶ Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ — ὁ Ἀπότομος μετὰ τὸν Κεντρί, Κουασιμόδοι, Κρητικὸν Κάστανον, Κόντε Ραπαρῆκα καὶ Μιθροδάτην — τὸ Ἄγρον Περιστεράκι μετὰ τὴν Ἐρημον Σαχάραν, Βολιώτικο Κρασί, Ἀγγελὸν Ἀγροῦνον, Ἀγγελὸν Χαράς καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἐντυρίας — ὁ Κερκυραῖος Ἐρημολίτης μετὰ τὴν Παλλίδα, Νεραΐδαν τῶν Σπετειῶν καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Νεραΐδα τῶν Σπετειῶν μετὰ τὸν Σερπαντιέρα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διπλάσις πρὸς τοὺς φίλους της ἡ Ἀνθοφόρον Κάνιστρον (σήμερον ὡς βλέπετε, ἐγκρίνον τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης, ἡ ὁποία, μολοντοῦ Ἰταλίς, μετὰ ἀγαπᾷ ὡς νὰ ἦτο ἑλληνίς αὐτὸ πολὺ μετὰ καλοκαίρι!) Φροῦδον Ὀνειρον (εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι σου ἐξέλεξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ὥστε ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ μετὰ τὸ ψευδώνυμον, περιττὴ) Δουλοῦδι τῆς Καρδίας (ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπίπρε πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, δὲν ἔχεις πλέον δικαίωμα εἰς τὸ ἄθρονον στείλῃ μου πάλιν μίαν φωτογραφίαν σου διὰ τὴν δημοσιεύσῃ, καὶ δὲν πειράζει ἂν δημοσιεύσῃ εἰς τὸ συμπλέγμα διὰ τὸ ἄλλο περιμένω ἀφύκτως περισσοτέρας ἐξηγήσεις) Αἰκατερίνην Σ. Καρδοῦνη (ὁ κ. Ξανόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς) Νιαγάραν (πρόσεξε μὴ πάθῃς τὰ ἴδια καὶ μετὰ τὴν φυλλάδιον τοῦ 1903, διότι τὸ πρῶτον φέρει πάλιν δύο ἀριθμοὺς 1-2 πολλοὶ τὴν παθαίνουν, ξεύρεις, καὶ μοῦ ζητοῦν τὸ 2ον φυλλάδιον, ἐνῶ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ εἶνε ἐνωμένον μετὰ τὸ πρῶτον!) Κελαρύζουσαν Κρήνην (φυσικὰ, ἀφοῦ εἶχες τόσον ἀρρωστὴν τὴν μητέρα σου, δὲν ἠμποροῦσες νὰ ἔχῃς ἄλλας ἀσχολίας χαίρω πού ἐγίνε καλά) Πράσινο Λαβίον (τὸ γέμισμα τῶν φοιτητῶν ἐμποδίσθη, διότι τοῦτο ἐκρίθη συμφερότερον ἄλλως τε τὸ ἀνεγώρισαν καὶ οἱ ἴδιοι διοργανώται) Ὁρέλιον Τρωαδίτην (ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν γνώμην σου περὶ σιματός) Κυδαθηναίων (τὸ τετραδίου σου ἐλήφθη καὶ ἐστάλη ὥστε κανὲν παράπονον δὲν θὰ ἔχῃ τὸ Κεντρί) Δημοσημῆρη (τὸ ποίημα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν θὰ εἶνε πρόποις ἀλλὰ ὕμνος. Ἐνας μικρὸς πανηγυρικὸς τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἀποκλείονται καὶ αἱ ἐυχαὶ πολὺ ἐχάρηκα δι' ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ προπάντων ὁ κ. Φαίδων, ὁ ὁποῖος ἐκλακέρησεν πολὺ) Χιακὸν Ὁρίζοντα, Ἀστὸν τῆς Ἐρήμου ([E] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων, καὶ ἐτοιμάζου ἀπὸ τώρα) Καρδιογράφου (εἰς ὅσα μοῦ γράφεις, σου ἀπαντῶ καὶ) Ἀριόβολον Ὁριον (ἔστειλα ἡ πληροφορία σου μοῦ φαίνεται περιττὴ, διότι εἰμπορεῖς νὰ τοῦς τὸ εἶπες προφορικῶς) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (ἔστειλα) Διαβολογιατῶν (καὶ ἡ δική σου πληροφορία

περιττὴ, μετὰ ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας) Πειραιήκη Νύκτα, Κάκιαν (ἔστειλα τὴν ὑπογραφήν σου πρὸς τὴν συμπαγή) Ἀθῶν Καρδίαν, καὶ φαντάζομαι πόσον θὰ εὐχαριστήθῃ) Ἰσπότην τοῦ Μεσαίου (εἰμπορεῖς νὰ παντήσῃς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, ἂν εἶσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας δὲν σημαίνει πού ἔχασες τὴν ἀπόδειξιν, εἰς τὰς γείρας τοῦ κλέπτου δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν) Ἀπότομος (δύνασαι νὰ ἐπωκλείης — ὄχι νὰ κολλᾷς, — εἰς ἕκαστον τετραδίου τὸ ἰσοῦμιον τοῦ δεκαλέπτου εἰς κυριακὰ γράμματόσημα) Ἄγρον Περιστεράκι (μὴ ἴδῃς σημάσιον θὰ ἦτο ἀπὸ τὰς ἐγώστρας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουσι γηινὰ ἀναγνώσματα, διότι τὸς πῆνυον τὸν τόπον, ὡς τὸν ὅλος ἰδικὸς των!...) Σηρ - Λά - Φαλονά (ἔστειλα) Κερκυραῖον Ἐρημολίτην, Φύλλον (ἔστειλα) Ἐκ νέου τὸ 4ον φύλλον, ὁ προκηρυχθεὶς Διαγωνισμὸς εἰς τὸ 1ον φύλλ. εἶνε πρὸς λύσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων δὲν τὸ εἶδες πού το γράφει ἐπάνω) Ἀσκήσεων Ὀνειρον (ἦτο δικαίωμα τῆς νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, ὥστε ἡ ἐρώτησις, περιττὴ) Ἀδριανὴν Π. Τζώσοζη (ἔστειλα ἕκ νέου) Χειμωνιάτικον Ἠλίον (ὑπάγονται εἰς τὰ εὐσημα τοῦ 1903, διότι τότε ἀνεμενῆθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν) Μολὸν Λαβὲ (μοῦ ἤρρεσε τὸ ποίημά σου, ἀλλὰ καὶ πάλιν σου λέγω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περὶπέσεις ἐπιτέλους, εἶσαι ἄνδρας, καὶ ἀρετῆς νὰ ὑπομένῃς) Βροχὴν τοῦ Αἰῶς (ἐγέλασα πολὺ μετὰ τὸ ἐπειρόδην τοῦ Ἀστροποταμίτη καί μοι δὲν ἔχω τόπον νὰ κάμω καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ γελάσουν) Διάβολον Ἐσπερινόν ([E] διὰ τὰ ὄρατα πού μοι γράφεις, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ ἀναφέρω, χωρὶς νὰ προδώσω τὸ νέον σου ψευδώνυμον; νὰ τί παθαίνουν ὅσοι ἀλλάζουσι χάνουσι τὴν ἐνότητά τῆς ἐν τῇ Διπλάσι ἐκπαιδευθῶν) Δεκασημῆρη Πελοπόννησον (ἔστειλα 6 τετραδία) εἶπα νὰ μοι γράφεις ὅλα, ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ τόσον ὀλίγα!) Αἰ - Λαίον τῆς Νεαπολεως (ἔχει καλῶς) Ἰδαριανὴν Γλυκίστρα (ἦθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἀλλὰ δυστυχῶς, δυστυχῶς, αἱ πληροφοροφῶριαι σου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνας πού δημοσιεύω φέτος) Βαθροκλήτην καὶ Κοραλίαν Μαοοῦ (μετὰ τὴν ἐγκάρδιον συλλυπητικὴν μου) Μικρὸν Ἀθηναίων κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄνοιξις δεκατὰ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, διὰ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰς φρ 1.

81. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον ἀρνεῖται, τὸ τρίτον ἀπλοῦν γράμμα. Τὸ ὄλον μου θὰ βρῆτε Στὰς πόλεις τῆς Τουρκίας Ἄν ψῆξετε, ὦ λυταί.

82. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε μί καὶ βάλε χῶ καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἰαγμῆ, Ἄντι χρόνου, ἕνα πουλί.

83. Ἀναγραμματισμός.

Δι' ἐμένα κοπιᾷς καὶ δυσκόλω; μάποκτῆς. Τὰ στοιχεῖά μου ἀλλάζεις καὶ στὰ δάση μ' ἀπαντᾷς.

84. Ἀίνυγμα.

Ἐν Εὐρώπῃ, φίλε, κεῖμαι καὶ καλοῦμαι ὡς αὕτη.

Πλὴν ἐγὼ ὡς αὕτη δὲν εἶμαι, — ἔβρι με, νὰ ἴδῃς δικτὶ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Χαράς.

85. Τρίγωνον.

- 1. — Ἐγώμαι μέταλλον γνωστόν.
- 2. — Ἐπαίξα λυρὰν θάυμασιαν.
- 3. — Εἶμ' ἐν ἐπίρρημα κοινόν.
- 4. — Διακίμενος εἰς τὴν Ἰωνίαν.
- 5. — Ἐγὼ ὑπάρχω . . . τίποτε ἄλλο!
- 6. — Μ' εὐρήκεις; ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐστὴν ὑπὸ Α. Τ. Βύσσηρ.

86. Χαίτην.

7 4 2 2 3 8 2 + + + x x = 80
Παρανεύμενα τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰλλάξουσι θέσει, μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποῖων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθῇ ἡ ἐξίσωσις ἡ εἰδουσα τὸν ἀριθμὸν 80.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιθίου τοῦ Βορείου

87-89. Συμπληρώσεις φράσεων.

- 1) Ὁ — τῆ: — ἴστι.
- 2) Ἀρχὴ — πόδος.
- 3) Τὸν — ἐχθρὸν — νόμιζε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων

90. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ συλλαβικῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσ ἄλλας τῶσας λέξεις, ὧν αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ νάποτελοῦν χώραν τῆς Ἀσίας:

δειλός, πρῶτος, σφόδρα, ἐπάρατος
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πεντακτίμου Κοσμάκη.

91. Μεσοστιχίς.

Τὸ μεσαῖον γράμμα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουσι μέρος Ἐπιστήμης:
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2, Μουσικὸν ὄργανον, 3, Ἐθνικὸς ἐργάτης, 4, Ἀθῆνατον κτήμα, 5, Στερεὸν σχῆμα, 6, Ἀρχαία πόλις, 7, Ἀλμυρὴ τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουναβίου

92. Φωνηεντόλιπον.

ου - ει - αση - ηα - ιωεο

93. Γρίφος.

3
3 3
3 1 3
3 3
3

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δο-ρε-μι.

94. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 52 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χαρτίου τῶν Δύσεων ἄνευ περιγραφῆς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἄρα 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀγιάζονται τὸν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνκαλλάσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχῶθεν. — Nicolas Pappa, διὰ Κωνσταντῖνον Γ. Παπᾶν, Alexandrie (Egypte). (Γ-4)

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1903, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος, λήγουσιν ὁριστικῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου ε. ε.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

« Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχῆς Ἐσὴν εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μετὰ σακκὶ παρά μετὰ κοριτοῦ δεκαεξέ χρόνων τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἐπιλάθεις, ἡ ἀπὸ ἐφελίδιας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νεδὸς: »

« Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχῆς Ἐσὴν εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μετὰ σακκὶ παρά μετὰ κοριτοῦ δεκαεξέ χρόνων τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἐπιλάθεις, ἡ ἀπὸ ἐφελίδιας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νεδὸς: »

« Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχῆς Ἐσὴν εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μετὰ σακκὶ παρά μετὰ κοριτοῦ δεκαεξέ χρόνων τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἐπιλάθεις, ἡ ἀπὸ ἐφελίδιας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νεδὸς: »

« Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχῆς Ἐσὴν εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μετὰ σακκὶ παρά μετὰ κοριτοῦ δεκαεξέ χρόνων τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἐπιλάθεις, ἡ ἀπὸ ἐφελίδιας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νεδὸς: »

3 Αἰμιλία

« Τελοςπάντων, κυρία Φάγγ, εἶδα καὶ τὴν βασιλοισκν τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κιμπασέτου: εἶδα τὴν Δόραν Τόπλιφ... Μοῦ τὴν ἔφεραν ἡ Χαρά χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ τί ὕψος ἔχει, Θεέ μου! Ἐγνώρισα εἰς τὴν Βοστώνην κορίτσια βουλευτῶν καὶ ὑπουργῶν ἀκόμη, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν τόσῃ ἀγερωχίαν. Σὰς κυττάζει μετέτοιον περιφρονητικὸν βλέμμα, »

« — Δόρα, ἐπιθύρουν ἡ Χαρά. « — Δόρα, ἐπανέλαβεν ὁ παπποῦς: πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ μικρὰ Τόπλιφ, πού τὴν ἐγνώριξα ὅταν δὲν ἦτο ψηλόσας βεβαίω! Ὁ παπποῦς μ' ἔκαμε νὰ πάρω θάρρος ἀμεσῶς. Ὅταν τοῦ τὴν ἐσύστησεν ἡ Χαρά, ὁ παπποῦς προσεποθήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸνομά της: « — Καθῆστε, μίς. . . μίς; . . . « — Μίς Τόπλιφ, εἶπεν ἡ Χαρά. « — Ναι, τὸ ξεύρω. . . ἀλλὰ τὸ

« Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν κρέμαν τῆς κρέμας. » (Σελ. 53, στ. α'.)

« — Δόρα, ἐπιθύρουν ἡ Χαρά. « — Δόρα, ἐπανέλαβεν ὁ παπποῦς: πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ μικρὰ Τόπλιφ, πού τὴν ἐγνώριξα ὅταν δὲν ἦτο ψηλόσας βεβαίω! Ὁ παπποῦς μ' ἔκαμε νὰ πάρω θάρρος ἀμεσῶς. Ὅταν τοῦ τὴν ἐσύστησεν ἡ Χαρά, ὁ παπποῦς προσεποθήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸνομά της: « — Καθῆστε, μίς. . . μίς; . . . « — Μίς Τόπλιφ, εἶπεν ἡ Χαρά. « — Ναι, τὸ ξεύρω. . . ἀλλὰ τὸ

« Μοῦ ἤλθεν ὄρεξις νὰ γελοῦσω πολὺ, προπάντων ὅταν ἡ γιαγιά προσέθεσε μετὰ τὸ εὐγενέστερον ὕψος της, ὅτι ἡ μίς Δόρα ἐδιάλεξε πολὺ εὐμορφὴν συντόμοσιν τοῦ ὀνόματος Δεβῶρα, τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως μικρὸν. »

« Φαίνεται, ὅτι ἡ γιαγιά ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ὀλοκλήρου τὴν οἰκογένειαν Τόπλιφ. Μήπως διότι ὁ κύριος Τόπλιφ, ὁ πατήρ, εἶνε ὑπερπλούσιος; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι χάριν τῆς Δόρας ἐφόρεσε τὴν φανταχτερὴν τῆς σκούριαν μετὰ τὰς κίτρινας κορδέλες καὶ ὅτι τῆς ἔκαμε τόσα κομπλιμέντα, τόσους ἐπαίνους διὰ τὴν εὐμορφίαν της, τὴν χάριν της, τὴν εὐγένειαν της, ὥστε ἐγὼ τὰ ἔχουσα διότι, νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἕως τῶρα δὲν ἐνόμιζα τὴν γιαγιάν ἰκανὴν νὰ ἐπαίνεσθαι ἄνθρωπον. »

« Θέλετε τώρα νὰ σας εἶπῶ τί μοι εἶπεν ὁ παπποῦς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν; Ἴδου αὐτολεξεί:

«Είδα μ' εύχαρίστησίν μου, ότι δέν σου επέβληθησαν οι αγέρωχοι τρόποι» τής μικρᾶς αὐτῆς ἀλαζόνας. Δέν ἐπιθυμοῦσα καθόλου να σ' ἐβλεπα καί σένα εἰς τὰ πόδια τῆς, ταπεινῆς, ὅπως τὰς ἄλλας τῆς φίλας. Τῆς ὠμιλοῦσες τουλάχιστον ὡς ἴση πρὸς ἴσην. Ἐάν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν δέν ὑπῆρχε, πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἕνας κερδοσκοπὸς ἐπιχειρηματίας πολὺ ἀμφιβόλου τιμότητος, οἱ ἀπόγονοί του δέν θά ἦσαν σήμερον Κροίσοι. Ἡ μίς Δόρα χάνει τὸν κόπον τῆς νὰ ἐρχεται ἐδῶ νὰ μου κάμνη τὴν καμπόση, διότι ἐγὼ γνωρίζω κατὰ βάθος ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.»

«Κυρία Φάγγ, ὁ παπποῦς ἔχει δικαίον: ὅλα τὰ κορίτσια ἐρποῦν ἔξω τῆς Δόρας, μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε πλουσία, καὶ διότι με τὴν ὑπερφανειάν τῆς καὶ με τὸν περιφρονητικὸν τῆς τρόπον, κέρνει τὸν ἀέρα ὀλωνῶν. Ἄλλ' ἐγὼ ὄχι! δέν θά ὑποκύψω, δέν θά ταπεινωθῶ ποτὲ ἐμπρὸς τῆς δι' αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
ΜΙΣ ΤΟΠΛΙΦ

Ἡ Αἰμιλία ἠγάπα ὀλονὲν περισσότερο τὴν Χαράν Σάμβορν. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ παρέχεε καθημερινῶς δείγματα θερμῆς φιλίας, προστάτευσσα τὴν Αἰμιλιαν εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ ἐξομολογούμενη εἰς αὐτὴν ἀνεπιφυλάκτως ὅλους τῆς τοὺς πόθους, ὅλα τῆς τὰ μυστικά.

Ἔῖνε ἀληθές, ὅτι ἡ Χαρά ἐφέρετο μετὸν ἴδιον τρόπον πρὸς ὅλας τῆς τὰς φίλας. Ἄλλ' ἡ Αἰμιλία, τυφλουμένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ μόνη προνομιούχος. Ἦτο δὲ πρότυπον φίλης ἐμπιστοῦ: πάντοτε πρόθυμος νὰκούη τὰ παράπονα τῆς Χαράς ἢ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν θριάμβων τῆς, οὐδέποτε ἐμιλοῦσα περὶ ἐαυτῆς καὶ τῶν προσωπικῶν τῆς στενοχωριῶν, ἐνδιαφερομένη καὶ διὰ τὰ πλέον ἀσήμαντα πράγματα, ἤρκει νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Χαράς, — τίποτε δέν ἐβλεπεν εἰς τὸν κόσμον θελκτικώτερον, ἐλκυστικώτερον, τελειότερον τῆς νέας τῆς φίλης. Καὶ τὴν εἶχαν πολὺ ἀσχημα ὅσοι ἢ ὅσαι, ἐνώπιον τῆς Αἰμιλίας, κατηγόρου τὴν μίς Σάμβορν!..

Ἡ κυρία Χῶδ ἐμόρφαζεν ὅταν τῆ ὠμιλοῦσαν περὶ τῆς αἰθηματικῆς αὐτῆς φιλίας. «Δέν εἶνε λογικὰ πράγματα αὐτά!» ἔλεγε, χωρὶς νὰ ἔχη καὶ ἐντελῶς ἀδικον· ἄλλὰ δέν ἦτο καθόλου παραδόξον, ἂν μία κόρη με καρδίαν εὐαίσθητον, με ζωηρὰν φαντασίαν καὶ μ' ἐνθουσιώδη χαρακτήρα, ὡς ἡ Αἰμιλία, εἶχεν ἐλκυσθῆ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηρισμὰ τῆς Χαράς.

— Δέν ἠξέυρω τί θὰ ἔκανα χωρὶς

ἐσέ, τῆ ἔλεγεν ἐν ἀπόγευμα, ποῦ εἶχεν ὑπάγη διὰ τὸ τσαί εἰς τῆς κυρίας Σάμβορν. Δὺο μῆνας ποῦ εἶμαι τώρα εἰς τὸ Κιμπασσέτον, τὸ σπίτι σου εἶνε δι' ἐμὲ ἀληθινὸς παράδεισος.

— Καὶ μὲν μου Αἰμιλίτσα, τῆ ἀπεκρίθη ἡ Χαρά· ἂν ἦσαι πολὺ δυστυχῆς εἰς τὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς σου, πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας.

Δέν το ἔλεγεν αὐτὸ μετὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν χεῖλη τῆς...

— Ὡ πόσον ἤθελα νὰ ἦτο δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία μετὸς τῆς ζωηρότητος, ὥστε ἡ κυρία Σάμβορν, καίλουσα ὀλονὲν σκάκι μετὸν υἱὸν τῆς Τζῶν, δέν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Γιατί τὰ ὠρατὰ σου μαλλιά δέν εἶνε σήμερα κατασαρωμένα ὅπως πάντα; ἠρώτησεν ἡ Χαρά, πηδῶσα ἀπὸ θέματος εἰς θέμα, μετὴν ἐλαφρότητα, ἡ ὁποία τὴν ἐχαρκατήριζε.

— Διότι ἡ γιαιγιά νομίζει ὅτι εἶνε ἄτακτα ὅταν τὰ ἔχω λυτὰ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· ἤθελα νὰ τα κάμω πλεξίδα, ἀλλὰ δέν γίνονται.

Κ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὥστε νὰ πᾶσῃ ἡ ταινία, ἡ ὁποία συνεκράτει τὴν ἀνυπότακτον κόμην τῆς.

— Μὰ γίνονται ποτὲ πλεξίδα τέτοια μαλλιά; εἶπεν ἡ Χαρά. Μιλίτσα μου, ἀγαπητῆ μου, τὰ μαλλιά σου εἶνε τόσο ὠρατὰ, ὥστε πρέπει νὰ τα βλέπουν ὅλοι. Ἄφινέ τα νὰ κυματίζου ἐλεύθερα, καὶ μὴν ἀκούς τῆ γιαιγιά σου, — εἰς τὰ ζητήματα τοῦ γούστου, ἐνοῶ, διότι δέν θέλω νὰ σου ἐμπνεύσω ἐπαναστατικὰς ἰδέας· θά σου ἀπηγόρευαν νὰ με βλάψῃς, καὶ αὐτὸ θά μ' ἐλυποῦσε πολὺ.

— Ἀμὴ ἐμένα; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· τί θά ἐγίνόμουν χωρὶς ἐσέ; Εἰς τὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς ἢ ζωῆ δέν εἶνε εὐθυμῆ πάντοτε, προπάντων τὸ βράδυ!.. Εὐτυχῶς, μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πηγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ μαγειρεῖον...

— Πῶς; διέκοψεν ἡ Χαρά Σάμβορν· ἐξακολουθεῖ ἀκόμη αὐτὴ ἡ οἰκειότης; Δέν σ' ἐνοῶ, Μιλίτσα, πῶς εἴμπορεῖς νὰ συναναστρέφῃσαι με ἀνθρώπους κατωτέρας τάξεως, με ὑπηρετάς ἐπιτέλους! προσέθεσε μορφαίνουσα περιφρονητικῶς.

— Ἐγὼ δέν σ' ἐνοῶ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, τῆς ὁποίας τὸ αἶμα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς, ὅταν ἤκουσε νὰ προσβάλλουν τοὺς ταπεινοὺς τῆς φίλους. Ἡ ἐργασία ποτὲ δέν ἀτίμασε κανένα ἀπειναντίας. Κατηγόρει τὴν κυρίαν Φάγγ καὶ τὸν Κάρολον Πρέστον ὅτι πληρόνται διὰ τὰς ἐργασίας ποῦ κάμνουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ· ἤθελες λοιπὸν νὰ τὰς κάμνουν χάρισμα; Ἐγὼ τίποτε δέν σέδομαι περισσότερο, παρὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κερδίζου τὸ ψωμί των. Ἡ μεγαλύτερα μου φιλαδοξία εἶνε αὐτῆ: νὰ κατορθώσω μίαν

ἡμέραν νὰ μὴ ζῶ εἰς βάρους κανενός. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ κυρία Φάγγ εἶνε πτωχοί, τὸ παραδέχομαι· ἀλλ' εἶνε καὶ οἱ δύο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ ἔχουν λαμπρὰν ἀνατροφήν. Ἄν, ἀντὶ νὰ εἶμαι κορίτσι, ἤμουν ἀγόρι, ἴσως θά ἐβοηθοῦσα ἐγὼ τὸν παπποῦ μου εἰς ὅτι τὸν βοηθεῖ σήμερον ὁ Κάρολος· θά με ἐνόμιζες διὰ τοῦτο ὑπηρετὴν καὶ δέν θά καταδέχεσο νὰ ὀμιλῆς μαζί μου; Ὁ πατέρας τοῦ Κάρολου ἦτο ἰατρός, καὶ εἶχε κοινωνικὴν θέσιν ὡς τὸν πατέρα σου καὶ ὡς τὸν ἰδικὸν μου. Ἡ κυρία Φάγγ εἶνε δευτέρα ἐξαδέλφη τῆς γιαιγιάς μου. Διατί λοιπὸν καταβιάζομαι ἂν συναστρέφωμαι τοὺς «ὑπηρετάς» μας; Κατὰ τὴν καταγωγήν, εἶνε ἴσοι μου· κατὰ τὴν εὐφυίαν... ἴσως εἶνε καὶ ἀνώτεροι μου.

— Ἄ, ὄχι, δέν το παραδέχομαι, ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, ἀφοῦ κάμνης μάθημα εἰς τὸν Κάρολον, ποῦ εἶνε μεγαλύτερός σου... — Αὐτὸ δέν ἀποδεικνύει ἄλλο, παρὰ ὅτι ἐγὼ ἐπήγα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ὁ Κάρολος δέν ἐπήγε... Τί πταίει ἔς αὐτὸ τὸ παιδί; — Ἐγὼ ὅμως ἂν ἤμουν ἔστη θέσι σου, ὑπέλαβε ἡ Χαρά, δέν θά ἔχανα τὸν καιρὸν μου διὰ νὰ του κάμνω τὸν προγυμναστήν! — Αὐτὸ δέν μου κοστίζει τίποτε... — Ἄς πηγαίνῃ εἰς τὴν νυκτερινὴν Σχολήν. Τότε δέν θά ἔχη ἀνάγκην τῶν μαθημάτων σου. — Βεβαίως θά ὑπάγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐργάζομενον χειμῶνα, διότι θέλει πρῶτα νὰ προχωρήσῃ κάπως... Ἄλλὰ ἔως νὰ το κατορθώσῃ, πόσον θά ὑπέφερε!... Ἐλα εἰς τὴν θέσιν του, Χαρά...

Ἄλλ' ἡ Χαρά δέν ἤθελε με κανένα τρόπον «νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν» τοῦ Κάρολου· οὔτε ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία σχεδὸν περιεφρόνει τὴν Δόραν Τόπλιφ, τὴν πλουσίαν, τὴν κομψήν, τὴν ἐξοχὸν Δόραν, ἐκοπίαζε τώρα δι' ἕνα παιδί χωρὶς παρουσίαν καὶ χωρὶς κοινωνικὴν θέσιν!

— Τί ἐνθουσιάζεσαι τόσο, Μιλίτσα μου, διότι δέν ἀξίζει τὸν κόπον... Ὡστε λοιπὸν ἐσὺ περνᾷς τὸ ἡμῖσι τῆς βραδιάς σου προγυμναζούσα τὸν κ. Κάρολον, καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖσι γράφουσα εἰς τὴν πλάκα μιᾶς κωφαλάου;.. Περιεργὸν πράγμα! Καὶ δέν βαρύνεσαι;

— Καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· μόνη ἡ ὄψις τῆς κυρίας Φάγγ θά ἦτο ἱκανὴ νὰ με ἀνταμείψῃ· τόσο μεταμορφώνεται ὅταν γράφω δι' αὐτὴν. Ἡ δυστυχισμένη κάθεται ἐκεῖ καὶ ἐργάζεται τὸ αἰώνιον κροσέ της, ἐνῶ ἐγὼ γεμίζω τὴν πλάκα τῆς. Παρακολουθεῖ τὸ γράψιμόν μου μετὸν κανθὸν τοῦ ὀρθάλμου, καὶ κάποτε βιάζεται τόσο νὰ

ἰδῇ τί ἔγραφα, ὥστε διαβάσει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὤμὸν μου. Καὶ ὅμως δέν τῆς λέγω τίποτε σπουδαῖον. Τῆς διηγούμαι ὅ,τι μοῦ καταβαίνει, ὅ,τι κάμνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τοὺς περιπάτους μας, εἰς τὰς συναναστροφάς μας· ἕνα σωρὸ ἀνοησίας τέλος πάντων· ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸ τὴν εὐχαριστεῖ.

— Τί καλὸ κορίτσι ποῦ εἶσαι! εἶπεν ἡ κυρία Σάμβορν· ἰδοὺ ἀληθινὴν φιλανθρωπίαν!

— Ἄ, κυρία, ἐφέλλισεν ἡ Αἰμιλία, εἶχε λησμονήσῃ ὅτι εἶσθε ἐδῶ. Τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Ὁμιλῶ μισὴν ὥραν τώρα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ θά ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θέλω νὰ παρουσιασθῶ ὡς πρότυπον ἀρετῆς· μὴ με πιστεύετε, σὰς παρακαλῶ· δέν εἶμαι οὔτε ἡμερῆ οὔτε ὑπομονητικῆ.

[Ἐπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάβ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

παιδιά, ὅσοι ἀγαποῦν περισσότερο τὴν τρελὴν διασκέδασιν, τὸ φαγοπότι καὶ τὸν χορόν, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχὴν, θά ἔλεγον προθύμως ὅτι Παράδεισος εἶνε ἡ Ἀποκράχαι καὶ Κόλασις ἡ Σαρακοστή.

Ἄσπίσωμεν ἄλιτον αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα, διὰ νὰ το λύσῃ, ἕκαστος ὅπως τοῦ ἀρέσει. Καὶ ἂς ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν Σαρακοστήν, ἀφοῦ Σαρακοστή εἶνε τώρα, καὶ ὅ,τι ἂν ἐλέγαμεν, ὅ,τι ἂν ἐκάμναμεν, δέν θά ἦτο δυνατόν νὰ φέρωμεν ὀπίσω τὴν Ἀποκράχαι, παρὰ ὑπὸ τὸν ὄρον... νὰ περιμένωμεν ἕνα χρόνον!

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἡ μία ἐποχὴ δέν διαφέρει καὶ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλην. Εἶνε οἱ ἀνθρώποι ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι δέν προσκολλῶνται εἰς τοὺς τύπους, δέν ἀκολουθοῦν

πιστῶς τὰ παλαιὰ ἔθιμα, δέν τηροῦν αὐστηρῶς τὰς νηστείας καὶ δέν περιμένουν τὴν Ἀποκράχαι διὰ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ τοιοῦτοι εἶνε σήμερον οἱ περισσότεροί εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅσοι ὁ λεγόμενος κροσέ οὐλοῦνται ὡς ἀλλοιῶν βαθυμῶν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία διατηρεῖται ἀκόμη ἐντονος καὶ ὠρῖα εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὰς μικρὰς πόλεις. Ἐκεῖ παραδείγματος χάριν, τὴν Σαρακοστήν δέν σφάζουν παρὰ μόνον ἴσως τὰς Κυριακάς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας θά εὕρετε κρέας καὶ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, ἀκόμη καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν. Ἐκεῖ αἱ ἐκκλησιαστικὰ γερμίζου καὶ εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ἐνῶ ἐδῶ μόνον τὴν Μεγάλην Ἐβδομάδα εἶνε γεμάται. Ἐκεῖ θεωρεῖται ἔγκλημα καθοσιώσεως ἕνας χορὸς ἢ μία ζωηρὰ κάπως διασκέδασις τῆς Σαρακοστής, καὶ μαζί με τὰς αἰθούσας-ὅπου ὑπάρχουν, κλείου καὶ τὰ θεάτρα· ἐδῶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀνοικτὰ ὅλα, καὶ ἐκτὸς τῆς τυπικῆς προσωποφορίας, καμμία ἄλλη διασκέδασις δέν ἀποκλείεται.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ Σαρακοστή μας, ἡ ἀθηναϊκὴ Σαρακοστή, — ἡ Σαρακοστή τῶν μεγάλων πόλεων ἐν γένει, — δέν διαφέρει καὶ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀποκράχαι. Δέν διαφέρει ἐξωτερικῶς· ἐδῶ ἄρα γέ δέν πρέπει νὰ διαφέρει τοῦλάχιστον ἐσωτερικῶς; Δέν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία ἐποχὴ μετανοίας καὶ προσευχῆς, μία ἐποχὴ ψυχικοῦ ἐξαγνισμού, ἡ ὁποία νὰ μας πλησιάζῃ περισσότερο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μας ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον καὶ κάποιον ἄλλον, ὑψηλότερον, προορισμόν;..

Δέν εἶμαι οὔτε θεολόγος οὔτε ἱεροκλήρυς. Προπάντων δέν εἶμαι φανατικὸς καὶ δέν ἀγαπῶ τὴν προσκόλλησιν εἰς τοὺς τύπους. Μὴ φοβηθῆτε λοιπὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι πρέπει τάχα νὰ νηστεύετε αὐστηρῶς ὅλην τὴν Σαρακοστήν ἀπὸ κρέας, τὴν δὲ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ λάδι· ἢ ὅτι πρέπει νὰ μὴ λείπετε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ὅπως ἡ γρηούλης, ἢ ὅτι πρέπει νὰ προσεύχεσθε, μετὸ τὸ Μέγα Ὁρολόγιον εἰς τὸ χεῖρι, ἀπὸ τὸν ὄρθρον ἕως τὸ ἐσπερινόν... Ὁχι! ἠξέυρω πολὺ καλά, ὅτι αὐτὰ τὰ πᾶτρια δέν συμφωνοῦν πλέον μετὴν ἐποχὴν μας· ἐξέυρω ὅτι εἶνε καλὰ μόνον διὰ τοὺς Καλογήρους καὶ τὰ Μοναστήρια· ὅτι τὸ «πολὺ κυριελέησον» τὸ βαρύνεται καὶ ὁ Θεός, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, προπάντων ὅταν οἱ δοῦλοι Του εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ διαβάζου τόσα ἄλλα βιβλία ἐκτὸς τῶν προσευχητῶν· ὅτι ἡ αὐστηρὰ νηστεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων εἴμπορεῖ νὰ συντρίψῃ ὀργανισμοὺς ἀσθενεῖς ὅπως οἱ σημερινοὶ καὶ ὅτι εἶνε ἀρκετὸν καὶ διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ πηγαίνῃ

κανεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ κάθε Κυριακῆν.

Ἄλλ' ἡ ἀθέτησις ἢ ἀναγκαστικὴ μερικῶν τύπων, δέν ἐμποδίζει κανένα νὰ τηρήσῃ τὴν οὐσίαν τῆς Σαρακοστής. Καὶ δι' αὐτὸ ἀρκεῖ μόνη ἡ Προσευχή. Ὁχι ἡ τυπικὴ, ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἐπίδεικτικὴ ἐκείνη προσευχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρκοῦνται μερικοὶ ψευδευλαβεῖς, καὶ ἡ ὁποία δέν ὠφελεῖ κανένα. Ἄλλ' ἡ μυστικὴ, ἡ εἰλικρινὴς, ἡ ὀλοφυγος, ἡ ἀληθῆς ἐκείνη προσευχὴ, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς διανοίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀκουφίσῃ τὴν καρδίαν, νὰ ἐλαφρόνῃ τὴν συνείδησιν καὶ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴν. Εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς ἄμμεσον ἐπακολούθημα ἔχει τὰ καλὰ ἔργα· εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς σὺντροφον ἀχώριστον ἔχει τὴν ἐργασίαν, τὴν εὐποιάν, τὴν ἀρετὴν· εἶνε ἡ προσευχὴ, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία ἀρμυρίζει εἰς τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει τὸν τέλειον ἀνθρώπον.

Καὶ εἶνε ἡ μόνη προσευχὴ, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ εἰσακούει ὁ Θεός. Τοιαύτην προσευχὴν ἔκαμε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατείνων τὰ ὄμματα καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἡλιος κονσερβα.

Ἡ σημερινὴ συνταγὴ δέν εἶνε δική μου. Τὴν ἤυρα εἰς ἕνα παλαιὸν κινεζικὸν βιβλίον· ἀλλὰ τὴν ἐδοκίμασα, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε θαυμαστῆ.

Τὸ καλοκαίρι ὁ ἥλιος περισσεύει, τὸν χειμῶνα λείπει. Πρέπει λοιπὸν νὰ μαζεύωμεν τὸ καλοκαίρι, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν τὸν χειμῶνα. Ἀπαράλλακτα, ὅπως κάμνομεν καὶ διὰ τὰς ντομάτας.

Ἄλλὰ πῶς μαζεύεται ὁ ἥλιος; καὶ προπάντων πῶς διατηρεῖται; Ἰδοὺ:

Τὸ καλοκαίρι, ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, ἀραδιάζετε βάζα με ὀλίγον νερόν, ἀλατισμένον καλὰ. Ὁ ἥλιος πέφτει μέσα εἰς τὸ νερόν, (καὶ ἂν σκύψετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάζον, θά τον ἰδῆτε.) Ἀμέσως τότε σκεπάζετε τὰ βάζα με πετσί, τὸ ὅποσον δένετε εἰς τὰ γείλη σφιγτά, καὶ ἀλείφετε τὸν σπάγγον με πίσσαν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ κλείσιμόν ἐρμητικόν. Ἐπειτα φυλάγετε τὰ βάζα σας εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἔχετε ἥλιον κονσερβα.

Τὸν χειμῶνα, τὰς ἡμέρας ποῦ δέν ὑπάρχει ἥλιος, ἀνοίγετε ἕνα βάζον καὶ βγάζετε ὅσον θέλετε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΟΓΓΥΛΙΑ

Κλαίει, κλαίει το κακόμοιρο το γογγύλι που το τρώγουν τα λαιμαργα κουνέλια. . . Και το άλλο γογγύλι παραπέρα, — τι άσπλαχνο! — βλέπει και γελά. «Έτσι 'νε ο κόσμος! κλαίει 'δω και παρκεί γελούνε!»

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Η χαρά και των δύο, που έβλεποντο μετά πολύν καιρόν, ήτο μεγάλη. Έφιληθήκαν με διάχυσιν, είπαν στο πόδι: τὰ δικὰ τὰ, κ' εκουβάλησαν τὰ κοφίνια, γεμάτα ως άπάνω, ξέχειλα.

Το φάρευμα έκείνην την ήμέραν έπήγε πολύ καλά, και το δειπνον ύπηρξε φαιδρόν.

— Ποιά είνε αυτή ή μικρή; ήρώτησεν ο Αντώνης, βλέπων μ' έκπληξιν την Μαρούσαν, ή οποία έπιγαίνοηρχετο, ξεφρνε τὰ φαγητά κ' έσήκωνε τὰ πιάτα, ως να ήτο πλέον του σπιτιού.

Η Μαριάνα του τα είπεν όλα σιγά, κ' έπλεξε τὸ εγγώμιον της Μαρούσας, — εγγώμιον, τὸ όποιον ο Τζανής έπεδοκιμαζε με την καρδιάν του. Ο καλός ψαράς έχάιδευσε με τὸ ήλιοκαμένον του χέρι τὸ κεφαλάκι της μικράς, και της είπεν όλίγα λόγια γλυκά.

Έκμωαν εις τὸ μαγειρείον ένα πρόχειρον κρεβάτι δια την Μαρούσαν, με ξηρά φύκια, με άχυρον και με μίαν χονδρήν κουβέρταν. Ο Τζανής, ε όπρος εν ανάγκη θά έπλάγιαζε και εις τὰ σανίδια, έπήγε να κοιμηθῆ εις ένα καλυβάκι, όπου έφύλαγαν τὸ άχυρον.

Έκει ο καλός ναύτης εκοιμήθη τόνσον βαθεία, ώστε ο Αντώνης αναγκάσθηκε να τον σκουντήση δυνατά τὸ πρωί, δια να έξυπνήση.

Τὰ παιδιά ήσαν εις τὸ πόδι προ δύο ώρων τουλάχιστον. Κάθε πέντε λεπτά εκύτταζαν τὸ ώρολόγι του τοίχου, τὸ όποιον εστόλιζε μίαν γωνίαν της καλύβας, δια να ιδούν αν ήτο ώρα να φύγουν δια τὸ Λαμμοδέξ. Η Μαριάνα τους έφάρεσε με χαράν τὰ κυριακάτικα των, κ' έπειτα έψαξεν εις τὰ συρτάρια δια να ενδύση και την Μαρούσαν κάπως ευπρεπέστερα.

Η καίμένη ή φτωχούλα ποτέ της δεν είχε στολισθῆ ώραιότερα' εκυττάζετο με θαυμασμόν εις τὸν καθρέπτην της Διονυσίας, και δεν ήξευρε με τί λόγια να ευχαριστήση τους ευεργέτας της.

Επιτέλους έξεκίνησαν δια τὸ χωριό, να παρευρεθούν πρώτα εις την λειτουργίαν. Όταν έβγήκαν από την εκκλησίαν, ο Τζανής έπήρε την Ροζαλίαν εις την άγκαλιάν του. Ο Ανδρικός και ή Διονυσία, δεξιά και άριστερά, τὸν έπιασαν από τὸ ζωνάρι του, και τον ακολουθήσαν από μαγαζι σε μαγαζι.

Ο καλός ναύτης ήτο τόνσον ευτυχής δια την χαράν, την όποιαν τὰ δωρά του έπροξενούσαν εις τους μικρούς του φίλους, ώστε θά έξώδευεν όλα του τὰ λεπτά εις μικροψώνια, αν ή Μαριάνα και ο άνδρας της δεν τον έτραβούσαν σχεδόν δια της βίας.

Εγύρισαν λοιπόν εις τὸ σπίτι, φέροντες έννοσται και την Μαρούσαν, την όποιαν ο Τζανής δεν είχε λησημονήση όταν έψώνιζε δια τὰ παιδιά.

Μετα τὸ γεύμα, έπήγαν να περιπατήσουν εις την άκρογιαλιάν. Τὰ παιδιά έπαίχον με τὰ καινούργια των παιγνίδια. Εις τὸ αναμεταξύ αυτό, ο Αντώνης και ο Τζανής συνωμιλούσαν οι δύο των κ' έλεγαν τὰς αναμνήσεις των ταξειδιών των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Φάρευμα με την βάρκαν. — Η τρικυμία. — Τραγικόν δυστύχημα. — Η φάρσις εις τὸν Τζανῆ.

Τὸ βράδυ, εκεί που εκάθηντο κ' εκάπνιζαν, ο Αντώνης ήρώτησε τὸν φίλον του τί εσκόπευε να κάμη και ποια ήσαν τὰ ταξειδιωτικά του σχέδια.

— Θα φύγω με τὸν «Άργοναύτην» για τὴ Βομβάη, είπεν ο Τζανής.

— Πότε;

— Σ' ένα μήνα.

— Καλά, έχεις καιρό.

— Άλλά πρέπει να είμαι 'ετή θέσι μου σε όκτώ ήμέρες.

— Γιατί;

— Για τὴ φόρτωσι.

— Έχεις δίκην... ως τότε όμως θά μείνης εδώ.

— Αν δεν σου δίνω βάρος...

— Άσε τὰ λόγια τώρα! Δεν βλέπεις που σ' αγάπησαν όλοι σαν να ήσουν συγγενής;

— Αλήθεια, είπεν ή Μαριάνα.

— Ω, ναί! έφώναξαν τὰ παιδιά: δεν πρέπει να φύγετε ποτέ, κύριε Τζανῆ!

— Ποτέ, ποτέ! επανέλαβεν ή Ροζαλία.

— Θέλεις να μείνω εδώ, παιδάκι μου;

— Ναί.

— Λοιπόν έτελείωσε!

Τὰ παιδιά χαρούμενα έχειροκρότησαν, — και ή Μαρούσα θά καθήση εδώ, είπεν ο Ανδρικός.

— Ναί, μητερίτσα! έψιθύρισεν ή Διονυσία, κυττάζουσα την μητέρα της με ύφος παρακλητικόν.

Η καλή Μαριάνα άλλο που δεν ήθελε, διότι ή κατάσταση της μικράς όρφανής την έλυπούσε πολύ' αλλά είχε να θρέψη τρία παιδιά, και αυτό δεν ήτο μικρόν βάρος!

— Θα προσπαθήσουμε να της βρούμε καμιά εργασία εδώ κοντά, σε τίποτε καλούς ανθρώπους που να την αγαπούν, είπε φιλοῦσα την Μαρούσαν. Θα έρχεται να μας βλέπη καθημέρα, και θα περνά μαζί μας τὰς Κυριακές της. Θα φροντίσω από αύριο. Πρὸς τὸ παρόν ας μείνη εδώ' ε, Αντώνη;

— Όπως θέλεις! απεκριθη ο Μοράνδος, ο όποιος είχε καλή καρδιά όπως και ή γυναίκα του.

— Ευχαριστῶ πολύ! έψιθύρισεν ή Μαρούσα.

Άλλά ή συγκίνησις την έπνιξε, και σκεπάσασα τὸ κεφάλι της με την ποδιάν της, έκλαψεν εις μίαν άκρην, πρὸς μεγάλην έκπληξιν της Ροζαλίας, ή οποία δεν ήξευρεν ακόμη ότι εμπορεί κανεις να κλαίη και από χαράν.

Άφου εκανονίσθησαν όλα κατ' ευχην, τὰ παιδιά έπεσαν να κοιμηθούν. Δεν άργησαν να κάμουν τὸ ἴδιον και οι μεγάλοι, διότι ο Αντώνης και ο φίλος του Τζανής θά έφρευαν πολύ πρωί δια τὸ φάρευμα.

Ο Ανδρικός, ο όποιος είχεν αποκοιμηθῆ με την μουσικήν έλπιδά ότι θά του έπερναν μαζί των, έξύπνησε μόλις έφεξε κ' έπετάχθη από τὸ κρεβάτι.

Κρίμα! οι δύο ναῦται είχαν φύγη πλέον από τὸ σπίτι. Ο μικρός ενεδύθη βιαστικά κ' έτρεξεν εις την άκρογιαλιάν. Η βάρκα του Αντώνη είχε ξεμακρύνη κ' έσχιζε γρήγορη τὸ πέλαγος. Ωρα καλή!

Ο Ανδρικός εκτύπησε με τὸν γρόθον δυο-τρεις φορές τὸ κεφάλι του, και άφου τὸν έπέρασεν ή φούρκα με τὸ πρωτότυπον αυτό ιατρικόν, εγύρισεν ήσυχα 'ετὸ σπίτι, έφαγε με πολλήν όρεξιν κ' έφυγε με τὰ ζωντανά.

Εις τὸ διάστημα της ήμέρας, ο ούρανός εσκεπάσθη με σύννεφα μαῦρα και άπειλητικά. Τὰ κύματα άρχιζαν να σπρίζου ν, δηλαδή να σκεπάζονται με άφρον και να φαίνονται από πολύ μακρῶν. Εις την άκρογιαλιάν, ή θάλασσα εκτυπούσε τους βράχους με μανίαν. Τὰ θαλασσοπούλια έπετοῦσαν εδώ κ' εκεί με κρωγμούς όξεις. Αμέσως αι γυναίκες των ψαράδων έμαζεῦθησαν εις την άκρογιαλιάν. Η άνησυχία ήτο ζωγραφισμένη εις τὰ πρόσωπά των. Μερικαί ανέβαιναν εις τους ύψηλοτέρους βρά-

χους, μήπως ήθελε διακρίνουν πέραν εις τὸν όρίζοντα τὰ πλοίαρια των ανδρών των ή των αδελφών των.

Δυο-τρεις βαρούλες, που ήταν πολύ μικρές και γι' αυτό δεν έξεθάρρευαν ποτέ εις τανονικά, έψάρευαν εκεί πλησίον. Είδαν τὸν κίνδυνον κ' εγύρισαν άμέσως.

— Θα έχωμε τρικυμία! έλεγαν οι ψαράδες σταυροκοπούμενοι. Ο Άγιος Νικόλας να φυλάξη τους συντρόφους μας που είνε 'ετὸ πέλαγο!

Σε λίγο ή θύελλα έξέσπασεν. Η βροντή έμοῦγγρισεν από μακρῶν. Άγρια άστραπαί έσχισαν τὰ μαῦρα και πυκνά σύννεφα. Τὰ κύματα όλονέν έθέρισαν. Αι άφρισμένοι κορυφαί των εκτυπούσαν ή μία την άλλη με κρότον φοβερόν. Τὰ σιμότερα ώρμούσαν κατά των βράχων, και όλη ή ακρογιαλιά έτρεμεν από τὸν θυμόν των. Από καιρού εις καιρόν κανένα πανί έπαρουσιάζετο μέσα εις τὰ ώργισμένα κύματα' και τὸ γυμνασμένον μάτι των θαλασσινών τὸ εγγώριζεν άμέσως.

— Είνε ή βάρκα του δεϊνα, έλεγαν.

Επειτα όλοι παρηκολούθουν με μεγάλην αγωνίαν τὰς κινήσεις του μικροῦ σκάφους, τὸ όποιον έχοροπηδούσεν επάνω εις τὰ κύματα. Τρεις βάρκες έφθασαν έτσι εις τὸ λιμάνι. Μ' εκείνες που είχαν έπιστρέψη εις την αρχήν, εγίνοντο έπτά. Έλειπαν ακόμη τρεις' μεταξύ αυτών και ή βάρκα του Αντώνη.

Με τὸ βασίλειμα του ήλιου, μία από αυτές έπαρουσιάσθη. . . Τὸ κατάρτι της ήτο σπασμένον. Από τους τρεις ανθρώπους που είχε μέσα, μόνον δύο εγύριζαν: ο καπετάνιος και ο ναύτης του. Τὸ ναυτόπουλο, ο μοῦτσορς, είχεν άρπαχθῆ από ένα κύμα. Οι δύο άλλοι είχαν κάμη οτι ήτο ανθρωπίνως δυνατὸν δια να τον σώσουν, αλλά όλίγον έλειψε να χαθούν και αυτοί, χωρίς να το κατορθώσουν. Τὰ δάκρυα έβρεχαν ποταμηδόν τὰ ήλιοκαη μάγουλά των, ενώ διηγούντο τὰ άπαισία αυτά εις την μητέρα του μούτσου, ή οποία έπεριμενεν εις την παραλιάν την έπιστροφήν του υιού της! . . .

Η δυστυχισμένη γυναίκα έπεσε κατά γης, έβαλε την ποδιάν της εις τὸ κεφάλι της κ' έμεινεν ακίνητη ως άναίσθητη. Μερικοί γείτονες, την έπήγαν εις τὸ σπίτι της.

— Ο Αντώνης εγύρισεν; ήρώτησεν ο ναύτης της ψαρόδαρκας.

— Όχι! γιατί;

— Ηταν δυο μίλλια τουλάχιστον μακρύτερα από μας.

— Η βάρκα του είνε γερή! είπεν ένας άλλος.

[Έπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΠΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Η μαμά της Λιλίκας μόνον για μιὰ μέρα της είχε δώση την άδεια να μείνη με τὰ εξαδελφάκια της. Και να, ήλθεν ή άμοσα, που έστειλεν ή μαμά για να την πάρη.

Τί λύπη! θα χωρισθούν! . . Άλλά και οι πιό στενοί φίλοι και τὰ εξαδέλφια ακόμη, χωρίζονται. Τί να γίνη!

Η Λιλίκα, ο Τάκης και ο Τοτός, άγκαλιάζονται, φιλιούνται, κλαίνε ατελείωτα.

— Στο καλό, ξαδελφούλα.

— Αντίο, Τάκη και Τοτό.

— Θα ξανάθης, ξαδελφούλα;

— Χωρίς άλλο, 'ετὰς διακοπὰς. Να με περιμένετε.

— Και θα ξανακάμωμε τραπέζι 'ετὸ περιβόλι, κάτω από την κρεβάτινα;

— Πολλά τραπέζια, πολλά. . . έννοια σας, ξαδελφάκια!

— Και θα μας γράφης; . . . Θα μάθωμε γρήγορα, να διαβάζωμε μόνοι μας τὰ γράμματά σου.

— Μπράβο σας! Αυτό είνε τὸ καλλίτερο! . . Αντίο! αντίο!

— Στο καλό! Στο καλό! . .

Και ή Λιλίκα έφυγε.

Την άλλην ήμέραν, ο Τάκης και ο Τοτός έξύπνησαν καλά, δεν είχαν όμως τη συνειθισμένη τους διάθεση. Άφου έπρογευματίσαν, κατέβηκαν 'ετὸ περιβόλι, να ξαναϊδούν την κρεβάτινα και να θυμηθούν την εξαδελφούλα των.

— Χθες ήταν εδώ! είπε με παράπονο ο Τάκης.

— Σήμερα δεν είνε! είπε με τὸ ίδιο παράπονο ο Τοτός.

Και άρχισαν πάλι τους άναστεναγμούς.

— Άχ, την καίμένη τη Λιλίκα! . . λέγει ο ένας.

— Που να είνε; τί να κάμνη; . . . λέγει ο άλλος.

Άργά, μελαγχολικά, έπεριπάτησαν όλίγον 'ετὸ περιβόλι, έως ότου έφθασαν σε μιὰ μικρή μεσιλιά, γεμάτη μέσιπλα. Εκεί εκάθησαν, και για να παρηγορηθούν, άρχισαν να τρώγουν μέσπολα, χωρίς να κυτάζουν αν ήσαν ώριμα ή άγουρα. Παναγία μου, να μη μετανοήσουν γι' αυτή την παρηγοριά! . .

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΤΑΡΤΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τον παλαιό καιρό, πού τὰ ζῶα μιλουσαν...

Νά εἶχα κι' ἓνα κοριτσάκι! ἔλεγε ὁ ἄνδρας...

Ἄχ, νά! θά με βοηθοῦσε καί μένα τώρα...

Κ' ἔλεγε τὰ ἴδια ἀδιάκοπα νύκτα καί μέρα...

Μαζί ἔτρεξαν καί τὰ ἄλλα ἀδελφία ἐξή τον ἀριθμό!

Ἐν τσοῦτω ἡ ὥρα περνοῦσε καί ὁ πατέρας...

Μπα τὰ παλιόπαιδα! Ἄμ' βέβαια κανένα παγιό...

Ἦταν καταφορτισμένος καί με τὸ δίκην του.

Ἔτσι μου ἔρχεται νὰ τοὺς καταρασθῶ καί τοὺς ἑπτὰ...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, καί ἀκούει θόρυβο...

Ἔμπηκε. Κατόπιν ὁ παράξενος ἀνθρωπάκος...

φοβεροῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον συνέβη ἐστ' ἀδέλφια...

Ἔγω ἐγίνα αἰτία νὰ γίνουσι κόρακες, ἐγὼ πρέπει...

Ἐπῆρε λοιπὸν μαζί της ἓνα δακτυλίδακι ἀπὸ τοὺς...

Ἄχ, νά! ἡ ἀνθρωπινὸ κρέας μου μυρίζει! ἀνθρωπινὸ...

Ἐφυγε γρήγορα κι' ἀπ' τὴν κακὴ αὐτὴ Σελήνη...

Ἔλυθη ἡ κόρη, καί τοῦ ἐμαρτύρησε πῶς οἱ ἐπτὰ κόρακες...

Τὸ ἐτόλιξε στὸ μανδῆλι της καλὰ καλὰ γιὰ νὰ...

Ἦ πόρτα—μια μικροῦλα πόρτα ποὺ μόλις θά τὴν χωροῦσαν...

Τί γυρεύεις ἐδῶ, παιδί μου; τὴν ἐρωτᾷ ἓνας...

Τοὺς ἐπτὰ κόρακες, τοὺς ἀδελφούς μου.

Οἱ κύριοι κόρακες δὲν εἶνε τῶρα ἐδῶ, ἀλλὰ...

Ἐμπήκε. Κατόπιν ὁ παράξενος ἀνθρωπάκος...

ἀπὸ κάθε πιάτο καί ἐπιε μιά σταλαγματία ἀπὸ...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴ ἀκούει τὰ πτερυγίσματα τῶν...

Κρά! κρά! ποῖος ἔφαγε ἀπ' τὸ πιάτο μου;

Κρά! κρά! μα ποῖος ἐπιε ἀπ' τὸ ποτήρι μου;

Μπρέ!! Καλὲ εἶν' ἐδῶ ἡ ἀδελφοῦλα...

Ἐσώθηκαμε, παιδιά! Μόλις ἀκουσεν αὐτὰ...

Ἦταν ἀκριβῶς λογαριασμὸν κάμεν καί τὴν Βροντὴ...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διλή. λέγει ἡ Φιφὴ πρὸς τὴν ἀδελφὴν...

Ἦ Διλή ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ το παραδεχθῇ...

Ἦ Διλή! Διλή! ἔξυνα νὰκοῦσης τῶρα πῶς...

Ἦ Διλή ὑπὸ τῆς Σπῆδας-Τίνας

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ἮΡΧΙΣΑΝ, βλέπω, γιὰ καλὰ τὰ δῶρα τῆς Βίκοσι...

Τί γὰρά! Ἐλαβα ἀπὸ τὴν Κωσταντῖναν τὸ ἀγγελητήριον...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε! Ἦ Διλή! οἱ γραφοῦλοι...

ἦσαν δὰ καί τῶσόν ἀναγκαῖαι, καί δι' αὐτὸ ἀπὸ τὰς...

Ποῦ ἔνδιαφέροντα ἔσται μὲν γράφεις, Λέων τῆς...

Καὶ ὁ 24ος τόμος, Ἐλληνοπούλα, εἶνε ἐκ τῶν...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE], ἔχω...

Κατ' ἄγρια, Κατ' ἄγρια, Κατ' ἄγρια

Table with 2 columns: Α' (9x4=36, 36=36, 23=23) and Β' (11x4=44, 13=13, 13=13)

Τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λογαριασμὸν κάμεν καί τὴν Βροντὴ...

Τὴν ἐπιστολήν ἐμικροῦ καλλιτέχνου αὐτὰί πού μου...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

ποῦ συγκινητικὰς σκιὰς παρακάτω. Ἀκόμη εἶμεθα...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

μαθητὰ τοῦ Γυμνασίου Ἦ Συμπάθεια τῆς κοιωνίας...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

Ἦ Διλή ἡ ἐπιστολή σου, Χαλὲ Διάβολε [EE]. Ἦ Διλή! οἱ...

